

SVĀRSTI, RĀMĪŠI UN MAGNĒTI

Vienkārši bioloģijas instrumenti
informācijas iegūšanai,
diagnostikai un dziedniecībai

Sastādījis KĀRLIS RIEKSTIŅŠ

Mākslinieks ULDIS BALTUTIS

Vākam izmantota fotogrāfija no © iStockphoto / JKristoffersson

ISBN 978-9984-859-65-1

© K. Riekstiņš, teksts, 2013

© «Izdevniecība Avots», 2013

© U. Baltutis, māksl. noform., 2013

IEVADS

Jaunākie zinātnes atklājumi ir pilnībā mainījuši mūsu līdzšinējo priekšstatu par Visumu un tā attīstību. Zinātnieki spiesti atzīt, ka mums zināmā matērija un enerģija veido tikai nepilnus piecus procentus Visuma – 4,6 procenti mums zināmā parastā matērija ir enerģija, 23,3 procenti tumšā matērija, bet 72,1 procents tumšā enerģija.

Kosmoloģija – svarīga astronomijas sastāvdaļa – atklāja kosmisko fona starojumu, kas radies pašos Visuma pirmsākumos un ir viens no svarīgākajiem Lielā Sprādziena pierādījumiem. Šķita, ka nu varēs nonākt pie pilnīgas izpratnes par Visuma attīstību. Astronomi uzskatīja, ka Visuma izplešanās lēnām bremzē daudzo galaktiku gravitācijas spēks, ko varam noteikt, saskaitot galaktikas un aprēķinot to masu.

Taču tagad zināms, ka Visuma izplešanās neklūst lēnāka, bet, gluži pretēji, norisinās aizvien straujāk. Uz Visuma galaktikām iedarbojas ne vien gravitācijas spēks, bet arī nezināms atgrūšanās spēks. Izrādās, ka lielāko daļu matērijas mēs nespējam nekādi novērot, jo tā neizstaro nekādu mums zināmo starojumu. Šo neredzamo matēriju zinātnieki nosaukuši par tumšo matēriju, un atgrūšanās spēku rada efekts, kas zinātnē nosaukts par tumšo enerģiju. Šie abi nosaukumi skaidri raksturo mūsu pilnīgo neziņu par Visuma uzbūvi.

Jau tumšā matērija fiziķiem sagādā neatrisinātas problēmas, bet par tumšo enerģiju zināms tikai fakts, ka tā pastāv, tāpēc mēs nespējam aptvert tās būtību, nav ticamas teorijas, kas izskaidrotu tumšo enerģiju. Tumšā enerģija izpaužas kā atgrūšanās spēks.

Varbūt šīs tumšās enerģijas vibrāciju frekvence ir tik augsta, ka neatbilst pierastajam gaismas diapazonam, to neuztver ne cilvēka acs, ne vismodernākās mūsdienu iekārtas. Zinātniekiem vēl jāpēģina izprast šo fenomenu, un iespējams, ka tumšo enerģiju nākotnē varēs izmantot cilvēks.

Ar īsu ievadu šajās neizskaidrotajās parādībās

mēs sākām tāpēc, ka mūs sagaida daudzi jauni atklājumi apkārtējās pasaules būtības izpratnē, tātad arī jautājumā, kam velīta šī grāmata, – iespējā sazināties ar «smalko» pasauli, izmantojot svārstu un rāmīšus.

Savos centienos un praktiskajā darbībā tīra un godīga cilvēka prasmīgajās rokās svārsts un rāmīši ir neaizstājami palīgi daudzos jautājumos. Regulārs darbs ar svārstu un rāmīšiem ļauj izziņāt cilvēka raksturu, uzzināt par viņa slimībām, atrast apkārtējās vides negatīvā storojuma avotus. Svārsts un rāmīši kā bioloģijas indikatori ir neaizstājami, meklējot noslēptus vai pazaudētus priekšmetus, senus apbedījumus, derīgo izrakteņu un ūdens atrašanās vietas. Tas nebūt nav pilnīgs saraksts visam, ko ne vien speciāli sagatavots cilvēks, bet arī ikviens var uzzināt ar parasta svārsta un rāmīšu palīdzību, izmantojot gan tīri fizikālas dabas informāciju, gan sazinoties ar «astrālu».

Svārstus un rāmīšus cilvēki izmanto jau vairākus tūkstošus gadu. Atrasti ļoti seni alu zīmējumi, kuros redzams cilvēks, turam rokās kādu priekšmetu, kas ļoti atgādina svārstu. Senajā Ķīnā ar svārsta palīdzību izdzina ļaunos garus un noskaidroja vietu, no kurienes tie ierodas.

Senie ēģiptieši ar svārstu noteica vietas, kurās var iegūt labāku ražu. Daži zinātnieki uzskata, ka seno ēģiptiešu maģiskais dzīvības simbols un tagad izplatītais amulets ankhs reiz bijis kaut kas līdzīgs bioloģijas rāmītim vai svārstam, kalpojies arī kā instruments, ar kuru mēra ūdens līmeni Nilā.

Romiešu vēsturnieks Amians Marcelins (dzīvojis ap 330.–495. gadu) raksta par kādu trijkāji, kas bijis bagātīgi izrotāts ar čūsku un citu dzīvnieku attēliem, kuri simbolizēja maģiju un pareģošanu. Gredzenam, kas iekārts trijkāja centrā, vajadzēja atbildēt uz jautājumiem. Senajā Romā cilvēkam, kas izmantoja svārstu, draudēja nāve, šķiet, tāpēc, ka to bieži izmantoja atentātos pret imperatoru.

1326. gadā pāvests Jānis XXII ar speciālu bullu nosodīja «gredzena izmantošanu, lai saņemtu atbildes tik sātāniskā veidā». Tas liecina, ka tajā laikā svārsts tika izmantots galvenokārt buršanai.

Saglabājušās liecības, ka svārsts dažādām vajadzībām izmantots arī Babilonā, Mezopotāmijā, Asīrijā, Indijā.

Marko Polo, kas Ķīnā 13. gadsimtā nodzīvoja 17 gadu, liecina, ka ķīnieši plaši izmantojuši

rīkstīti, meklējot derīgos izrakteņus, ūdeni un pazudušus cilvēkus.

Sengrieķu vēsturnieks Hērodots (ap 490–425 pirms Kristus) raksta, ka senie skiti ar rīkstītes palīdzību meklējuši noziedzniekus un atpazīnuši viņus starp pārējiem cilvēkiem.

1556. gadā Bāzelē tika izdota rokasgrāmata par kalnrūpniecību. Grāmatas autors faktiski lika pamatus tā laika bioloģijai. Grāmatu augstu novērtēja Lomonosovs.

Ceļotājs Jans Maliss (1600. g.) raksta, ka vācieši izmantojot rīkstīti rūdas meklēšanai. Rīkstīte tikusi izgatavota no lazdas noteiktā gadalaikā, dienā un stundā, konkrētas planētas zīmē. Viņi apgalvojuši, ka ar šādu rīkstīti protot atrast dažādu rūdu slāņus, lai cik dziļi zemē tie slēptos.

Interesantas ziņas saglabājušās par laulātu pāri Aufenbahiem. No 1601. līdz 1640. gadam viņi strādāja par rūdu meklētājiem vairākās Eiropas valstīs – Ungārijā, Tirolē, Bavārijā. Trīsdesmit gados viņi krustām šķērsām izstaigāja arī visu Franciju un ar rīkstītes palīdzību atklāja daudz rūdu atradnes.

1791. gadā itālis Renets spēja noteikt gan ūdens, gan metāla rūdu atrašanās vietas zem zemes. Viņa rīkstītes galotne bija veidota V bur-

ta veidā, kas atšķirīgi reaģēja uz dažādu rūdu klātbūtni.

Zinātnieki līdz pat 18. gadsimtam neinteresējās par darbu ar svārstu un rāmīšiem. Strasburgas medicīnas skolas profesors Žerbua 1808. gadā publicēja savu pētījumu rezultātus. Itālijas Nacionālā institūta sekretārs abats Fortiss par svārstu sāka interesēties apmēram tajā pašā laikā un publicēja ziņas par saviem pētījumiem.

19. gadsimta sākumā arī itālis Frančesko Kampeti sāka izmantot svārstu pazemes ūdens un derīgo izrakteņu meklēšanai, par ko ieinteresējās visai plaša sabiedrība. Radās visdažādākās teorijas, lai izskaidrotu svārsta kustības. Drīz vien svārstu sāka izmantot medicīnā, lai diagnosticētu dažādas slimības. Tas izraisīja daudzas negatīvas publikācijas presē. Kāds Minhenes žurnālists indīgi piezīmēja, ka pētnieka mājās svārsts šūpojas vēlu naktī «virs kailas sievietes ķermeņa delikātām vietām».

Viens no pazīstamākajiem svārsta darbības vērtētājiem bija Mišels Eižens Ševrels. Par garīgo pasauli viņš sāka interesēties 1830. gadā, strādājot par Parīzes nacionālā vēstures muzeja direktoru. Viņš sajūsminājās par svārstu un vairākus gadus pētīja tā darbību. 1834. gadā viņš secināja,

ka tieši svārsta izmantotāja neapzināta reakcija izraisa svārsta kustības. Ševrels ievēroja, ka, ļoti sasprindzināti lūkojoties uz svārstu, viņš nokļūst transam līdzīgā stāvoklī. Tāpēc viņš secināja, ka pastāv iekšēja sakarība starp noteiktām svārsta kustībām un cilvēka neapzinātām domām, pat ja šīs domas nedod nekādas pavēles muskuļiem.

Austroungārijas imperators Francis Jozefs, aizrāvis ar bioloģiju, 1914.–1915. gadā lika pārbaudīt šo metodi arī militāros nolūkos, lai atrastu mīnas, un rezultāti bija pozitīvi.

Otrā pasaules kara laikā bioloģiju sāka izmantot arī vācu militāristi. Berlīnē tika izveidots speciāls dienests, kas pārbaudīja sava izlūkdienesta ziņojumus par jūras kauju rezultātiem. Ziņas par nogremdētajiem pretinieka kuģiem tika pārbaudītas ar svārsta kustībām virs atbilstošā līnijukuģa vai kreisera fotogrāfijas, kas uzlikta uz jūras kartes. Arī amerikāņu karavīriem Afganistānas kara laikā izsniedza bioloģijas rāmīšus, lai viņi spētu atrast mīnas un ieroču noliktavas.

Arheoloģisko izrakumu laikā Sanktpēterburgas Valsts universitātes tuvumā bioloģijas operatori atklāja 1192. gadā celta tempļa pamatus.

Saūda Arābijā tieši bioloģiskās operatori atrada ūdens avotus Arābijas tuksnesī, tādējādi nodrošinot tuksnešaino rajonu apgādi ar ūdeni.

Noteiktos apstākļos svārsts pārvēršas par īpašu instrumentu, kas palīdz iegūt informāciju no cilvēka zemapziņas un pat no Visuma enerģijas.

Vēsturē saglabājušās ziņas par kādu gadījumu Senajā Romā, kad tika sodīti ar nāvi divi grieķu magi, kas ar svārsta palīdzību centās noteikt imperatora pēcteci. Magi izmantoja kausu ar 24 tā malās iegravētiem burtiem un smalku diegu, kura galā bija piestiprināts gredzens. Magi uzdeva jautājumu, un gredzens pēc kārtas apstājās pie šādiem burtiem: T, E, O, D. Magi paziņoja, ka imperatora pēctecis būs Teodors. Imperators, to uzzinājis, piesprieda magiem nāvessodu. Īstenībā magi bija izdarījuši pārsteidzīgu secinājumu, jo par imperatora pēcteci kļuva Teodosijs.

Mūsdienās īpašu interesi bioloģiskā, ko agrāk sauca par rīkstniecību, ieguvusi Krievijā, Amerikas Savienotajās Valstīs, Japānā, Vācijā, Lielbritānijā, Beļģijā, Austrālijā, Francijā, Izraēlā, Ķīnā, Čehijā, Bulgārijā, Polijā, Šveicē, Indijā un vēl dažās citās valstīs, kur radītas bioloģiskās nacionālās biedrības.

Agrāk ar svārstu vai rīkstīti (rāmīti) rokās meklēja galvenokārt ūdeni, taču tagad ar šiem instrumentiem meklē pat nogrimušus kuģus un zivju barus jūrā. Ar svārsta palīdzību meklē cilvēkus aizgruvušās šahtās un zem sniega lavīnām. Meklē un atrod! Līdz pat šim laikam tieši šādā veidā atrod dažādus derīgos izrakteņus, meklē pazudušus cilvēkus un mantas. Šo metodi izmanto tautas medicīnā, ar svārsta palīdzību izvēlas piemērotākos ārstniecības līdzekļus, mēra arteriālo asinsspiedienu, izvēlas piemērotākos pārtikas produktus, kā arī nosaka konkrētam cilvēkam piemērotākos rotājumus, apģērbu.

Svārstu un rāmīšus izmanto arī ezoterikā, parapsiholoģijā, spiritismā, gaišredzības un zīlēšanas seansos utt.

Bioloģijas praksē parādījusies jauna metode – bioloģija uz kartes. Operatori ar svārsta palīdzību atrod minerālus, rūdas, ūdens avotus, lai gan šie objekti atrodas simtiem kilometru tālu. Operatori izmanto ģeogrāfijas karti un pēc zināmas metodikas pārvieto roku ar svārstu virs kartes.

Lai no attāluma atklātu ģeopatogēnās zonas, šie pieredzējušie operatori, kuriem ir īpašas spē-

jas, sekmīgi strādā ar dzīvokļa, mājas vai zemes gabala plānu.

Abats Mermē ir vienkāršs lauku garīdznieks. Neizejot no savas darbistabas netālu no Ženēvas, abats pēc kartes sekmīgi atrada ūdeni Kolumbijā, naftu – Āfrikas valstīs, bet pazudušus cilvēkus un dzīvniekus – visās pasaules valstīs. Arī Vatikāns izmantoja viņa spējas, izdarot arheoloģiskos izrakumus Romā. Mermē grāmatu *Principles and Practice of Radiesthesia* līdz pat mūsdienām ir viens no ievērojamākajiem darbiem par bioloģiju. Angliski grāmata tulkota 1959. gadā.

20. gadsimta sākumā svārsts kļuva ļoti populārs, un to izmantoja, lai noteiktu gaidāmā bērna dzimumu.

Ļoti bieži tiek izmantota informatīvās bioloģijas metode. Operators domās vai skaļi uzdod jautājumu, un svārsts vai rāmīša kustība sniedz atbildi visdažādākajās jomās. Svārsts sniedz atbildi par toksisko vielu daudzumu ūdenī vai pārtikas produktos, par ārstniecības līdzekļa un ēdiena savstarpējo saderību konkrētam cilvēkam. Ar šo metodi var pat uzzināt laiku, kad pienāks tālu jūrā esošais kuģis, par kāda nākotnē gaidāmā notikuma laiku utt. Visos gadījumos operators uzzina atbildi pēc raksturīgām svār-

sta vai rāmīša kustībām viņa rokā pēc tam, kad uzdots vajadzīgais jautājums.

Daži cilvēki spēj izmantot intuitīvo bioloģijas metodi, neizmantojot ne svārstu, ne rāmīšus. Šo metodi var izmantot ar ekstrastensorām spējām apveltīts cilvēks, uzdodot jautājumus un saņemot atbildes. Šādi cilvēki, sakoncentrējot domas, var pareizi norādīt vietas, kur dzīvoklī atrodas ģeopatogēnās zonas, spēj atrast pazudušus cilvēkus, dzīvniekus vai priekšmetus, precīzi aprakstīt konkrēta cilvēka funkcionālo stāvokli, noteikt viņa arteriālo asinsspiedienu, asins sastāvu, atsevišķu orgānu darbības īpatnības utt.

Cilvēki, kas sistemātiski izmanto bioloģijas metodes, jūt, kā pakāpeniski uzlabojas viņu intuīcija. Viņi labāk iepazīst visu ap sevi, visu savā pasaulē notiekošo. Tas jūkami paaugstina cilvēka pārliecību un ticību sev, saviem spēkiem un iespējām.

Apgūstot dažādas bioloģijas metodes, kurās izmanto svārstu vai rāmīšus, cilvēce guva iespēju atklāt dažādas patoloģijas cilvēka organismā. Tas savukārt ļāva izveidot pašdiagnostikas un pašpalīdzības sistēmu individuāli katram cilvēkam, kas nebija iespējams, dziedinot cilvēkus ar tautas dziedniecības līdzekļiem. Cilvēka ķermeņa

bioloģija ar rāmīša vai svārsta palīdzību radīja tautas medicīnai jaunas attīstības iespējas.

Kāpēc cilvēki mūsdienās turpina izmantot bioloģiju, lai gan sekmīgi attīstījusies fizika, bioloģija, dažādu aparātu izgatavošana? Bioloģijas izmantošana daudzās praktiskās situācijās pārliecinoši pierādījusi, ka tai ir vairākas neapstrīdamas priekšrocības – tā paaugstina cilvēka darbaspējas un drošību, būtiski iekonomē laiku, darbu un citus resursus, iespējams iegūt informāciju, kas nav pieejama ar tradicionālajām metodēm. Bioloģija ļauj no attāluma meklēt un izvērtēt dažādus objektus un anomālijas faktiski jebkādos apstākļos – uz sauszemes un jūrā, jebkurā diennakts laikā, jebkādos laikapstākļos un no liela attāluma.

Daudzu operatoru pieredze liecina, ka bioloģijas procesa apgūšanu lietderīgāk sākt ar svārstu. Iemācīties darboties ar svārstu var ikviens cilvēks, darbs ir vienkāršs un labi saprotams.

Svārsts atrod ģeopatogēnās zonas

Visās pilsētās ir mājas un dzīvokļi, kuru iedzīvotāji visbiežāk izdara pašnāvību, nopietni slimo vai pat pazūd bez pēdām. Jautājums: «Kāpēc tā notiek?» parasti paliek bez atbildes.

Taču bieži vien viss izskaidrojams ar to, ka zem šīm mājām, istabām vai atsevišķām vietām atrodas ģeopatogēnās (gr. val. *geō* zeme, *pathos* ciešanas, *genesis* izcelšanās) zonas, kas ir ļoti kaitīgas cilvēkam. Dzīvnieki un putni jūt šīs zonas un nerok tajās alas un nevij ligzdas. Cilvēks, lai gan uzskata sevi par dabas valdnieku, ir zaudējis spēju noteikt šo zonu atrašanās vietu, tāpēc bieži vien ceļ mājas vai istabās iekārto sev guļvietas, kur dzīvot ir bīstami.

Jūs droši vien nereti esat ievērojis, ka dažās vietās jūtaties ļoti labi, jums ir brīnišķīgs noskaņojums, bet dažās vietās, gluži pretēji, rodas tukšuma sajūta, apātija. Tieši tā izpaužas ģeopatogēno zonu ietekme uz cilvēka organismu.

Šādas ģeopatogēnās zonas atrodas tur, kur zem zemes krustojas ūdens plūsmas vai atrodas tektoniskie lūzumi, un to izveidotie tukšumi rada spriedzi Zemes garozā. Šādas zonas rada arī elektrības avoti un līnijas.

Interesanti, ka ne visu dzīvo šīs vietas ietekmē negatīvi. Piemēram, daži augi veido spēcīgus dzinumus un sakuplo tieši zem augstsprieguma elektrolīnijām. Īpašas problēmas nejūt arī kaķi, bites, skudras. Toties cilvēki, govīs, zirgi un suņi, dzīvojot ilgāku laiku šādās zonās, saslimst.

Pārejot šādām zonām gluži vienkārši pāri, nekas ļauns nenotiek. Droši vien mēs šķērsojam šādas zonas desmitiem un varbūt pat simtiem reižu dienā, taču atrodamies šajās zonās neilgu laiku, tāpēc organismam tās nenodara nekādu būtisku kaitējumu. Taču no biežas un ilgstošas uzturēšanās šādās zonās noteikti jācenšas izvairīties.

Ja jums jāizvēlas jauns dzīvoklis vai vecajā dzīvoklī gluži vienkārši bieži sāp galva, pārbauziet dzīvokli ar svārsta palīdzību.

Tātad jūs esat paņēmis rokās svārstu. Nostājieties pie istabas sienas, atslābinieties un pastāviet kādu minūti. Ja pēc minūtes svārsts ir mierīgs, tas nozīmē, ka šeit nekāda starojuma nav, un jūs varat spert pirmo nelielo soli.

Visticamāk jūsu svārsts uzrādīs kaut kādu starojumu, kas nāk no elektrības vadiem un kontaktiem, kas atrodas sienā. Arī tas jāņem vērā.

Ja svārsts strauji sāk griezties pulksteņa rādītājiem pretējā virzienā, tas nozīmē, ka jūs esat atradis vienu no bīstamākajām vietām.

Ja svārsts griežas pulksteņa rādītāju virzienā, tas nozīmē, ka starojums ir pozitīvs. Tas iespējams gadījumos, ja zem mājas atrodas «spēka vietas».

Pāreijiet vēlreiz no sienas līdz sienai.

Strādājot ar svārstu, ir ļoti svarīgi atkārtoti pārbaudīt rezultātus. Ja svārsts atkārtoti apstiprina kādā vietā kaitīgo starojumu, atzīmējiet to istabas plānā.

Tagad pārstaigājiet no sienas līdz sienai šķēršām iepriekšējam virzienam. Ja svārsts sāk strauji griezties, tas nozīmē, ka jūs esat atradis vēl vienu starojuma vietu. Iezīmējiet plānā arī to.

Domās novelciet divas līnijas caur šiem punktiem no dienvidiem uz ziemeļiem un no austrumiem uz rietumiem. Pārbaudiet iedomāto līniju krustošanās punktu. Var gadīties, ka šeit svārsts kustēsies pavisam vāji. No tā var secināt, ka bīstamo enerģiju jūsu dzīvoklī izstaro nevis ģeomagnētiskās līnijas, bet gan kaut kas cits, piemēram, pazemes ūdens plūsma vai dziļi zemē slēpta dažādu slāņu spriedze. Nav svarīgi, kurā stāvā jūs dzīvojat, svārsts noteikti sajūtīs šo spriedzi.

Kā aizsargāt un izmērīt auru biolauku un emocionālo lauku

Daudzi uzskata, ka aura, biolauks un emocionālais lauks ir vienas parādības dažādi nosaukumi. Nevar pilnīgi droši apgalvot, ka šis uzskats ir kļūdains, jo šiem terminiem var būt dažāda interpretācija, ļoti līdzīga, tomēr atšķirīga dažādu autoru darbos.

Vispirms mēģināsim noskaidrot, kas ir aura. Ar speciāla aparāta palīdzību var iegūt parastu polaroidu fotogrāfiju, kurā ap cilvēka figūru redzams mirdzums, kas parasti atgādina oreolu. Kompetents speciālists, kas darbojas ar šo aparātu, paskaidro, ko nozīmē oreola krāsas dažādās vietās, oreola deformācija un vietām oreola plaisas. Parasti šie komentāri vairāk vai mazāk saskan ar to, ko klients jau zina par sevi. Šā oreola raksturs ļauj speciālistiem, lai arī ne vienmēr precīzi, spriest par cilvēka veselību, par viņa enerģētiku, par traucējumiem viņa energoinformatīvajās struktūrās. Speciālisti var spriest pat par klientu dzīves interešu loku. Šī fotogrāfija balstās uz Kirliāna efektu. Statiskās izlādes vērojamas uz visiem bioloģiskiem objektiem, un to izmanto auras un biolauka

pētišanai, lai gan zinātniska skaidrojuma tam nav.

Tā tad aura ir cilvēka elektromagnētiskā stāvokļa kopums, kas atbilst viņa ēteriskā, astrālā un mentālā ķermeņa vibrācijām.

Oreols šajās fotogrāfijās dažkārt redzams kā nepārtraukts sarkanums vai nepārtraukts dzeltenums, kas piepilda fonu. Oreola krāsa var atbilst čakru vibrācijas krāsām, kā arī galvenajām cilvēka emociju un domu krāsām.

Bioloģija spēj atbildēt uz visiem šiem jautājumiem. Un atbildes precizitāti būtiski ietekmē tas, cik precīzi uzdots jautājums, kas nepieļauj dažādu interpretāciju. Tāpēc ar svārstu ir grūti saņemt precīzu atbildi par auras krāsu. Svārsts var atbildēt vienīgi uz konkrētiem jautājumiem, piemēram, vairāk – mazāk, veselīgi – kaitīgi, atvērts – slēgts utt.

Tā tad ar svārsta palīdzību varam noteikt auras un biolauka lielumu, bet nevaram spriest par auras krāsu un tās izvietojumu. Tam vajadzīgs vai nu tehnisks aparāts, vai attīstīta astrālā redze.

Jāpiezīmē, ka «aura» un «biolauks» nav pilnīgi identiski jēdzieni. Ar biolauku mēs saprotam enerģētiskā un garīgā ķermeņa vibrāciju kopumu.

Satura rādītājs

IEVADS.....	3
SVĀRSTS	15
Kā pašam izgatavot svārstu un strādāt ar to?.....	15
Svārsta attīrīšana	22
Pilnveidojiet savu meistarību	23
Darbs ar svārstu	30
Svārsts atrod ģeopatogēnās zonas	33
Ģeopatogēno zonu neitralizācija	36
Slimību profilakse un ārstēšana.....	38
Arteriālā asinsspiediena noteikšana ar svārsta palīdzību.....	41
Priekšmetu un cilvēku meklēšana.....	43
Homeopātija un fitoterapija.....	44
Svārsts mājās un dārzā	53
Čakru diagnostika ar svārsta palīdzību.....	56
Laimīgas vecumdienas ir iespējamās	68
Partneru saderība.....	74
Kā aizsargāt un izmērīt auru biolauku un emocionālo lauku	78
Jūsu iepriekšējās dzīves.....	84
Svārsts un īsta burvestība	89
Zilēšana ar svārsta palīdzību.....	95
RĀMĪŠI	112
Darbs ar rāmīšiem	115
Pilnveidojam savu meistarību	128